

”DENNE BANDE FRÆKKE SORTE SLUBBERTER”

Sam Wooding i København, 1925.

Erik Wiedemann

Blandt de mange amerikanske jazzorkestre som i årenes løb har besøgt Danmark, har Sam Woodings sin særlige plads i dansk jazzhistorie. Det var ikke det første, ikke engang det første med sorte musikere, der kom hertil; den ære tilkommer formentlig det iøvrigt ukendte Thompson's Jazz Band, som spillede i København i begyndelsen af 1920'erne¹). Men Woodings var det første, som også har en plads i amerikansk jazzhistorie, som rummede fremtrædende solister, og som havde en regulær pladeproduktion; det var kort sagt det første orkester som kunne give det danske publikum og danske musikere et nogenlunde autentisk begreb om jazzmusik.

På det tidspunkt da det besøgte os, i efteråret 1925, var ”jazz” endnu noget der var mere omtalt end egentlig kendt i Danmark, og næsten alt hvad der, også på plader, gik for at være ”jazz”, var primært dansemusik og effektpræget noveltymusik. De første danske jazzmusikere var så småt begyndt at gøre sig gældende, og den plade der regnes for den første danske jazzplade, var blevet indspillet et år tidligere²), men selv disse musikere havde kun en spinkel kontakt med den musik som samtidig var ved at udvikle sig i USA. Den første serie indspilninger med et virkelig betydningsfuldt jazzorkester, King Oliver's Creole Jazz Band, var gjort kun to år før, og hvis nogle af pladerne var kommet hertil, var det sket ad privat vej; Louis Armstrong og Duke Ellington var endnu ikke begyndt at indspille under eget navn³), og Fletcher Hendersons orkester var kun lige begyndt at finde sig selv. Andre tidlige jazz- og bluesindspilninger, f.eks. med Bessie Smith og Jelly Roll Morton, var hovedsagelig kun kendt af sorte amerikanere. Hverken i bøger eller tidsskrifter kunne man læse noget – i hvert fald ikke noget rimeligt – om den ny musik, og radioen spillede slet ingen rolle.

Det var derfor en begivenhed som man vel i dag knap kan forestille sig omfanget af, at et 11-mands sort amerikansk jazzorkester kom til København. Mange af omstændighederne ved Woodings besøg, f.eks. hvor længe orkestret var her, hvad det spillede, og hvordan det blev modtaget, er imidlertid gået i glemmebogen. Det følgende er et forsøg på at trække nogle af disse ting frem igen.

Sam Wooding er i mange år blevet noget stedmoderligt behandlet i jazzlitteraturen. Det skyldes for en del at han næsten kun spillede udenfor USA med sine bedste orkestre i årene 1925 til 1931 og udelukkende indspillede for europæiske mærker, så pladerne aldrig blev internationalt kendte. Nægtes kan det dog ikke at pladerne afslører et misforhold mellem orkestrets potentielle og dets musik, der gør at Wooding ikke kan placeres på samme niveau som de andre pionerer inden for den orkestrale jazz, specielt Henderson og Ellington. I de senere år er Woodings løbebane dog blevet mere kendt⁴).

Hvad der i vores forbindelse har betydning, er at Wooding i foråret 1925 blev engageret til en europæisk turne, hvor han med sit orkester skulle levere musikken til et større show, som desuden omfattede ca. 30 sangere, dansere og skuespillere. Hovedparten af deltagerne, herunder hele orkestret, sejlede fra New York den 6. maj med Hamborg–Amerika liniens S.S. Arabic, ankom til Hamborg den 17. maj og til Berlin dagen efter. Den 25. maj havde showet (som i den forløbne uge havde fået navnet "Chocolate Kiddies") premiere på Admirals Palast på Friedrichstrasse i Berlin, og her opførtes forestillingen i otte uger. Formentlig i løbet af juni indspillede i Berlin fire titler med Woodings orkester for pladeselskabet Vox, hver i to versioner til udgivelse på hhv. 25 cm og 30 cm plader. Den 22. juli ankom det amerikanske selskab igen til Hamborg, hvor showet fra den 28. juli til den 24. august opførtes 32 gange på Thalia Theater. Derpå rejste man til Stockholm, hvor man optrådte i slutningen af august og begyndelsen af september.

Under Sverigesbesøget engagerede teaterdirektør Frede Skaarup truppen til en uges gæstespil i Cirkusbygningen i København, og den 3. september bragte Berlingske Tidende nyheden: "Toureen bestaar af ikke færre end 47 sorte Kunstnere. Der opføres smaa Skuespil, Dansenumre, store Ensemblenumre med Kor – og hertil kommer det allervigtigste: Sam Woodings Jazz-Band . . ." I samme artikel udtaler Skaarup: "–En af mine Grunde til at give mig ilag med denne umaadelig kostbare Sag, er den, at jeg gerne vil vise Københavnerne et Jazz-Band – jeg ved, at naar Københavnerne har hørt Sam Woodings Band, vil de alle som een indrømme, at vi overhovedet aldrig før har hørt et rigtigt Jazz-Band herhjemme."

Den 14. september ankom de amerikanske gæster til København, og fra den 15. til den 21. opførtes forestillingen i Jernbanegade. Et eksemplar af det trykte program er bevaret i Det kgl. Biblioteks småtrykssamling. Det nævner både forestillingens ophavsmænd og de medvirkende sangere, dansere og skuespillere, foruden at det opregner de enkelte numre.

Man bemærker først at ingen ringere end Duke Ellington anføres som ophavsmand til musikken (Jo Trent er forfatter til sangteksterne). Ellington omtaler selv denne opgave i sin selvbiografi⁵), hvor han bl.a. siger:

Being dumb, and not knowing any better, I sat down that evening and wrote a show.

How was I to know that composers had to go up in the mountains, or to the seashore, to commune with the muses for six months in order to write a show (p. 71).

I selvbiografiens fortegnelse over Ellington-kompositioner anføres også (p. 493) under fællestitlen Chocolate Kiddies titlerne Jig Walk, Jim Dandy og With You. Af disse figurerer kun de to sidste i det trykte program — til gengæld rummer det titlen Deacon-Jazz, som Ellington i november 1924 havde indspillet med Jo Trent som sanger, og som muligvis er en Ellington-komposition, der kan være glemt i selvbiografiens kompositions-fortegnelse. Gælder det også andre af showets melodier? (Det trykte program anfører ikke ophavsmænd til de enkelte numre). I hvert fald er dette den da endnu næsten ukendte Ellingtons første forsøg med at skrive musik til et show, og det er uden tvivl første gang Ellington-temaer er spillet i Danmark og første gang hans navn er set på tryk her i landet.

Blandt de medvirkende er hovedparten i dag mere eller mindre ukendte. En undtagelse er sangerinden Adelaide Hall, som to år senere fik plads i jazzhistorien med sin ordløse sang i Ellingtons Creole Love Call, og som iøvrigt besøgte Danmark igen i 1937 og indspillede med Kai Ewans' orkester.

Forestillingens "Brogede Billeder med Musik, Sang og Dans" skal give nogle (formentlig ret romantiserede) indtryk af negrenes tilværelse, dels på en plantage i Sydstatene, dels i New Yorks Harlem. En sammenligning med programmet for Hamborg-opførelsen⁶) viser at forestillingen der var mere kronologisk opbygget, med det der i København var 3. akt som de to første afdelinger, og med den københavnske første-akt som sidste afdeling.

Også oplysningerne om den "symfoniske Jazz-koncert" med Woodings orkester, som udgjorde en selvstændig afdeling, afviger lidt fra det tyske til det danske program. Indian Love Call anføres i det tyske først som nr. 2 i originaludgave og derpå som nr. 3 i "Arrangement von Sam Wooding", altså åbenbart en demonstration af hvordan man "jazzet" et tema. Begge dele kan jo være indgået som ét nummer i det danske program, der imidlertid indfører Some Other Day, Some Other Girl mellem Shanghai Shuffle og St. Louis Blues. Desværre går avis anmeldelserne⁷) ikke i detaljer med dette koncertprogram, men Dagens Nyheder oplyser at "Programmets fem Numre" fulgtes af "lige saa mange Ekstranumre", hvad der rimer dårligt med Berlingske Tidendes oplysning om at orkestret "i et Kvarters Tid bemægtigede sig Scenen . . ."

Mærkeligt nok er der kun en af de fire titler som Wooding-orkestret indspillede i Berlin, der går igen i de trykte programmer, nemlig Shanghai Shuffle. De tre andre, O Katharina, Alabamy Bound og By the Waters of Minnetonka, kan imidlertid have optrådt i det indledende potpourri eller som ekstranumre. Derimod findes der altså ikke omvendt nogen indspilninger med orkestret, som kan give noget indtryk af dets version af St. Louis Blues, formentlig den eneste blues i hele forestillingen.

Bortset fra Wooding selv nævnes ingen af musikerne i orkestret, hverken i det

trykte program eller i anmeldelserne. Der hersker dog ingen tvivl om besættningen, som fremgår af det her gengivne billede af orkestret på scenen i Cirkusbygningen i København. De fleste af musikerne har også senere gjort sig gældende, kun trompetisten Maceo Edwards, den udmærkede Sousaphone-spiller John Warren og trommeslageren George Howe er væsentligst kendte fra deres tid med Wooding. Trompetisten Bobby Martin, banjoisten John Mitchell og saxofonisten Willie Lewis spillede i 30'erne i Europa i Lewis' orkester, nok det vigtigste af den tids sorte orkestre i Europa. Også basunisten Herb Fleming, som allerede under 1. verdenskrig havde været i Europa med Jim Europe's 369th U.S. Infantry Band, foretrak i flere år tilværelsen uden for USA og spillede i 30'erne bl.a. i Sydamerika, Europa, Indien og det fjerne Østen. En mere central, jazzmæssig rolle kom saxofonisten Gene Sedric til at spille som medlem af bl.a. Fats Wallers gruppe fra 1934 til 1942, og den tredje saxofonist, Garvin Bushell, som også er en af jazzens første obo- og fagotsolister, sad i 30'erne i Fletcher Hendersons, Cab Calloways og Chick Webbs store orkestre.

Wooding selv forlod i 1926 Chocolate Kiddies og turnerede med dette og et senere orkester over det meste af Europa (i februar 1926 besøgte det Moskva og Leningrad), foruden i Sydamerika frem til slutningen af 1931⁸). Han har ikke siden gjort sig videre bemærket, selv om han i 60'erne påny turnerede bl.a. i Europa og Japan.

Tilbage at nævne er trompetisten Tommy Ladnier, uden sammenligning orkestrets betydeligste jazzmusiker. Wooding engagerede ham til Europaturneen efter først at have forsøgt sig hos Louis Armstrong, som imidlertid var tilfreds med sit job hos Fletcher Henderson. Ladnier, som var orkestrets eneste New Orleans-musiker, havde afløst Armstrong hos King Oliver året før (og efterfulgte ham, med nogen forsinkelse, hos Henderson i 1926). Ifølge Wooding var han ikke nogen absolut succes i orkestret:

When Tommy came to us from Chicago we were all very disappointed with his ability to blow: I found out from talking with him that it was because he was changing over from the pressure system of trumpet playing — to the non-pressure system (. . .) I no doubt would have given him his notice if we hadn't been leaving in a few days for Europe and he had not come all the way from Chicago at our expense⁹).

He wasn't playing anything . . . not what we wanted . . . we wanted a man to sock and punch. Tommy was never a sensation, but I kept him on because he was a fine storyteller and good for the morale of the band¹⁰).

Ikke desto mindre er Ladniers solospil med plunger-dæmper, som har en gennemgående rolle i Shanghai Shuffle og desuden høres kort i Alabamy Bound, langt det bedste i orkestrets 1925-indspilninger¹¹). Saxofonsoloerne er stærkt tidsbundne, Bushells fagot og obo i By the Waters of Minnetonka har ikke præg af improvisation, og kun Flemings korte basunsoloer i Alabamy Bound og By the Waters of Minnetonka er ikke alt for langt fra Ladniers soloer i kvalitet. Ensemblespillet er fortrinligt for sin tid, men arrangementerne skæmmes af Woodings

præntioner i retning af "symfonisk jazz"; musikken er overarrangeret og mere farvet af citater fra populære temaer end af bluesmelodik. Med Gunther Schulders ord:

The music was typically "sophisticated" revue music, a hodge-podge of "symphonic" introductions and modulations, interspersed with the big tunes from the show and an occasional improvised solo. In a sense (. . .) Harlem's answer to Paul Whiteman¹²).

På denne baggrund skinner Ladniers King Oliver-inspirerede spil med en autenticitet og en direktehed, som endnu gør indtryk, og som i København i 1925 burde have været en sensation. Var det ikke første gang man mødte, ikke blot et sort amerikansk jazzorkester af nogen betydning, men også en fremtrædende solist med rod i New Orleans-jazzen og i bluesmusikken? Men se om nogen af anmeldelserne blot strejfer hans indsatser¹³).

De fleste af avisomtalerne behandler nu også kun Woodings koncertafdeling som det indslag i forestillingen den jo faktisk var. Politiken lader dog sin musikanmelder Axel Kjerulf skrive en særlig anmeldelse af den symfoniske jazzkoncert⁷). Han går imidlertid ikke i detaljer m.h.t. repertoiret eller de enkelte musikere, men anstiller nogle mere generelle betragtninger over den musik som orkestret repræsenterer, bl.a.:

Den komplet umusikalske vil juble af Henrykkelse over dette Vanvid i Toner, der lyder for ham som evigt Sjøv og Ballade — og den meget musikalske vil med saarede Nerver og blødende Hjerter midt i alt Ramasjang-Gøglet lytte sig frem til en musikalsk Ny-Skabelse, hvis fuldkommen fri mangeartede Rytmi vil forekomme ham nær i Slægt med Kunst-Musikkens seneste og mest ultra-moderne Frembringelser. Mere end denne lette og flygtige Forbindelse med Musikken som Kunst har Neger-Jazz'en nu heller ikke. Men den kan saamænd være farlig nok endda (. . .)

De Prøver, man her faar paa "symfonisk Jazz-Musik" er i hvert Fald ikke kedelige. Man skal nu ikke tro, det er helt nemt at genkende de Melodier, der spilles — ogsaa Wagners Tannhäuser-Pilgrimskor faar sig en Jazz-Omgang — men det er forfriskende barokt, og indtaget i ikke altfor store Mængde, vil det virke kraftigt stimulerende paa altfor nøgterne musikalske Hjerner, som en ualmindelig stram Snaps.

De andre Københavneraviser omtaler begivenheden mere reportagemæssigt. I Berlingske Tidende skriver signaturen Cth. bl.a.:

Der er aldrig herhjemme hørt noget lignende som det Sam Wooding og hans Musikere præstere ved deres symfoniske Jazzkoncert. Det var rent ud fænomenalt. En Fryd for musikalske . . . og de, der ikke interesserer sig for det musikalske, vil sikkert fryde sig over Narrestregerne, som de sorte Musikere kan tillade sig paa deres Instrumenter.

I København hefter "Bohème" sig bl.a. ved lydstyrken og det med tidens øjne kuriøse instrumentarium:

Kulminationen naaedes i en Tyfon af ellefvild Begejstring, Jubel, Bravoraab og Bifald, da Jazz-Kongen Sam Wooding og hans tolv sorte Spillekanter havde sønderflænget alle Trommehinder med den ejendommeligste symfoniske Jazz-Koncert, der nogensinde har lydt i Danmark. Saxofonerne, Banjoerne, de tilstoppede Horn, den mægtige Helikon og

alle de andre, underlige Instrumenter blev benyttet med blændende Virtuositet, og de mange Lyde forenedes til en klingende Rytmens Sang . . .

. . . mens "Kammerjunkeren Lassen" i B.T. griber til tekniske og zoologiske sammenligninger:

(. . .) anden Akt er kun Sam Woodings Orkester. Men, boys, hvilket Orkester! Al anden Jazz, vi har hørt i denne By, forholder sig til Sam og hans sorte Svende som Ingemanns Aftensange til en 5 Aar gammel Ford paa Vej op ad Geels Bakke!

Sfærens Musik — elskovssyge Kattes Mjaven paa Tagryggen — Lærkesang og hungrige Elefanter Brøl . . . alt dette har maattet til for at skabe det Vanvid, der hedder Sam Woodings Jazz (. . .)

Mest negativ er "Te-haa-be" i Dagens Nyheder:

Saa var der Jazz-Orkestret. Det nytter ikke at nægte, at det fik larmende Succes. Efter at Programmets fem Numre for længst havde bedøvet alle nogenlunde følsomme Ører, fremtvang Galeriet lige saa mange Ekstranumre med det Resultat, at Ens Hørenerver nægtede at reagere. Man sad blot med et Indtryk af at befinde sig i et stort Svinelageri, hvor de dødsdømte Ofre protesterede mod den Skæbne, der var tiltænkt dem. Den rent tekniske Færdighed var imponerende, men Virkningen var idiotiserende.

Den diskret racistiske nedlædighed som ligger i nogle af disse omtaler ("sorte Spillekanter", "Sam og hans sorte Svende"), bliver hos "Mefisto" i Ekstra Bladet til en utrolig blanding af afsky og begejstring, en selvopgejlede — og ufri-villigt selvfælsende — ambivalens ved mødet med disse sorte hvad-man-nu-skal-kalde-dem:

Aftenens store Sejr blev Jazz-Orkestret, under Ledelse af Sam Wooding, en pragtfuld Negerkamp, der vejer mindst 100 Kilo, og som i høj Grad ligner Georg Høeberg, en sort Georg Høeberg, naturligvis, men ellers paa en Prik. Den Koncert, de sorte Bæster lavede, kan man aldrig glemme. Man kan mene, at det er da en nederdrægtig Musik, en fortsat Vrimmel af musikalske Gudsbespottelser, man kan korse og forbavse sig over denne Bande frække sorte Slubberter — men man overgiver sig alligevel. Hvor er de dog storartede! Hvad er det dog for et Humør, der staar ud af dem! Hvor er de alligevel musikalske og djævelsk dygtige! Og hvor lyser de af inderlig Glæde og Elskværdighed, de er virkelig bedaarende alligevel! Man skulle slaa dem ihjel, men maa omfavne dem!

Danskernes møde med Sam Woodings orkester er ikke kun en konfrontation med en fremmedartet musik, men også et kultursammenstød i videre forstand, en udfordring til et rodfæstet europæisk værdisystem. Reaktionen på besøget foregriber de følgende tiårs debat omkring jazzen og gør det tydeligt at det ikke alene drejer sig om musikken, men fuldt så meget om truslen fra det sorte menneske som personifikation af det seksuelle og kropslige. En trusel, som bedst imødegås ved at reducere den sorte til instinktvæsen og naturbarn, knap nok et rigtigt menneske — endnu i 1925. Med forbløffende åbenhjertighed kommer dette til udtryk i en leder af Jørgen Nørborg i Dagens Nyheder, "Chokolade-Dukkerne", samme dag som premieren i Cirkusbygningen:

Den Trolddomsmagt af hidsende enstonigt Vemod i Rytmen, hvormed de sorte Negre har behersket de Hvide, og deres Kvindefølge, har i Aarhundreder været en Gaade, og naar

de nu kommer med den følsomme Saksophon og spansk Tromme, den barbarisk skønne Musik, de til Raseri stigende Danse og deres Orgier af raffineret Naivitet og primitiv Berregning forstaar man – som en Kvinde sagde – at det forvirrer vore Sind og beruser os (. . .)

(. . .) naar de Sorte kommer til de Hvides Byer (. . .) den tynde Kulturfernis kan ikke holde overfor Naturinstinktet.

Men dermed er ikke sagt, at Chokoladedukkerne er andet end det, de giver sig ud for at være: et stort Stykke Legetøj for de Hvide, en Samling Skrigeballoner for store Børn.

Og at det ikke er noget isoleret synspunkt, fremgår af kommentaren "Negermusik" af "V.O.X." I Berlingske Aften dagen efter premieren:

(. . .) Negerrytmen (har) bredt sig over Verden, og selvom de, der kender Negere, fremdeles ikke vil anerkende dem som rigtige Mennesker, vender og drejer hele den hvide Verden sig i Dansen til Negerens Banjo og andre umenneskelige Instrumenter (. . .) Yndige, unge, hvide Kvinder sætter Naalen til Grammofonpladen og vugger de skønne Midjer til Vrælet af en Neger (. . .)

(. . .) Negermusikken sejrede, mens hele Verden laa i Krig (. . .) Hvad man trængte til, var Musik for Legemet, ikke for Sjælen. Ingen turde drømme til herlige Toner, fordi Drømmene bragte Rædsel og Sorg med sig. Alle vilde udmatte sig og glemme, og de dansede, til de styrtede under den sorte Taktstok.

De sorte Toner er for Legemet, de hvide for Sjælen. Og naar Verden helt kommer til sig selv igen, vil vi atter faa at høre en anden Musik.

Undersøgelserne omkring Sam Woodings besøg i København er foretaget som led i Det humanistiske Forskningsråds projekt "Dansk jazzhistorie".

Sam Woodings orkester på scenen i cirkusbygningen i København. Fra venstre mod højre ses Willie Lewis, Gene Sedic, Garvin Bushell, John Warren, Sam Wooding, Johnny Mitchell, George Howe, Bobby Martin, Herb Fleming, Tommy Ladnier og Maceo Edwards.

Cirkus-Bygningen i Jernbanegade

Tirsdag den 15. ds. Kl. 8 $\frac{1}{2}$. Première

(Kun en Uge! Skotspejl i København)

Den store amerikanske Sensation

Chocolate Kiddies

(„Chokolade-Dukkerne“)

45 farvede Kunstnere fra de store Neger-Teatre i New York

Brogede Billeder med Musik, Sang og Dans

Sam Wooding

med Verdens bedste Jazz-Band

Billetspriser: Loge, Orkesterplads A og Parket Kr. 9.00, Terrasse og Orkesterplads B Kr. 7.00. 1. Plads A 1.-8. Rk. og Tribune Kr. 5.00, 1. Plads A 9.-16. Rk. Kr. 4.00, 1. Plads B Kr. 2.50, 2. Plads Kr. 1.50 + Skat (20 %) og Garderobe. Forhøjet Pris ekstra Kr. 2.00, Kr. 1.00 og Kr. 0.50 + Skat (20 %). Billetter til Premieren kan forudbestilles i Dag, Søndag, dog kun pr. Telefon Central 3004 fra Kl. 10 til 5 (forhøjet Pris). Udlevering af bestilte Billetter og Billetsalg foregaar fra Cirkus' Billetkontor Mandag fra Kl. 10.

„Chocolate Kiddies“

(„Chokolade-Dukkerne“)

Brogede Billeder med Musik, Sang og Dans
i 3 Akter

Forfatter og Iscenesætter: ARTHUR S. LYONS

Musik af JOE TRENT og DUKE ELLINGTON

Orkestration: ARTHUR S. JOHNSON

Dansene af CHARLES DAVIS

Dekorationer og Kostumer: WILLI POZYANY

Dirigent: SAM WOODING

HOVEDROLLERNE UDFØRES AF:

GREENLEE AND DRAYTON.....	fra 63rd Street Theatre, New York
THE THREE EDDIES.....	fra „Plantation“ Theatre, New York
EVELYN DOVE.....	fra „Colonial“ Theatre, New York
MARGARET SIMS.....	fra 63rd Street Theatre, New York
BOBBY AND BABE GOINS..	fra „Alabam Club“ Theatre, New York
ARTHUR PAYNE.....	fra „Plantation“ Theatre, New York
ADELAIDE HALL.....	fra „Alabam Club“ Theatre, New York
CHARLES DAVIS.....	fra „Colonial“ Theatre, New York
GEORGE STATON.....	fra „Colonial“ Theatre, New York
WILLY ROBBINS.....	fra „Colonial“ Theatre, New York
JESSIE CRAWFORD.....	fra „Plantation“ Theatre, New York
ARABELLA FIELD.....	fra „Plantation“ Theatre, New York
ALLEGRIITA ANDERSON.....	
VIOLA BRANCH.....	
PEARL BROWN.....	
MARIE BUSHELL.....	
THELMA GREEN.....	Prisbelønnede Danserinder fra New Yorks største Neger-Teatre
BERNICE MILES.....	
RITA WALKER.....	
THELMA WATKINS.....	
MAMIE SAVOY.....	
JESSIE CRAWFORD.....	
BOBBIE VINCENT.....	
SHAKEY BEASLEY	
EARLE RAY	
ARTHUR ROBBINS	
CHICK HORSEY	

SAM WOODINGS ORKESTER fra Alabam Club, New York

1. AKT

„Harlem Café“ i New York

Nattelig i en Café i New Yorks Negerkvarter

Deacon-Jazz:.....	}	ADELAIDE HALL
		med Ensemble
Blomsterpigen:		
»Den røde Rose« (The red Rose).....		EVELYN DOVE

GREENLEE og DRAYTON

To glade Dreng	}	ARTHUR ROBBINS
		CHICK HORSEY
Mississippi-Folk.....	}	EVELYN DOVE
		ADELAIDE HALL
		og Ensemble

Finale:

»Chocolate Kiddies«, hele Ensemblet

Mellem 1. og 2. Akt:

Gadesangerne (The four street singers) .	}	MARGARET SIMS
		ADELAIDE HALL
		THELMA WATKINS
		BERNICE MILES

2. AKT

Sam Wooding med Orkester

fra Club Alabam, New York

Symfonisk Jazz-Koncert

1. Medley American Hits	4. Some other day, some other
2. Indian Love Call	girl
3. Shanghai Shuffle	5. St. Louis Blues

==== 15 Minutters Pause ====

3. AKT

1. Afdeling: Plantagen i Solnedgang

»Gamle sorte Joe« (Original Neger- vise: »Old black Joe«)	ARTHUR STRUT PAYNE
»Josua kæmpede tappert ved Jericho« (Negro-spiritual original).....	EVELYN DOVE med Ensemble
»Jeg fik en Dragt« (Negro-spiritual original)	ARTHUR STRUT PAYNE
»Swanee river« (Gammel, berømt Negersang)	EVELYN DOVE

Karakter-Dans (Essence dance)

ADELAIDE HALL, BOBBY GOINS, EVELYN DOVE, MARGARET SIMS, BABE GOINS og Ensemble.

Afsked med Plantagen	} GREENLEE OG DRAYTON med Ensemble
»Tag din Pige« («Grab your girl»)	} GREENLEE OG DRAYTON GEORGE STATON og Ensemble
Duo i Sort	} ARABELLA FIELDS ARTHUR STRUT PAYNE

1 Zulu-Skoven

»Junglenætter i Dixieland«	} ADELAIDE HALL og Ensemble
----------------------------------	--------------------------------

DE TRE EDDIES

»Jim Dandy« (The Strut Dance)	} JESSIE CRAWFORD og Ensemble
»Step Henrietta«	} GEORGE STATON

2. Afdeling: Harlem i New York

Kærlighed er kun en Drøm	EVELYN DOVE
Negro Spirituals (Original)	ARTHUR STRUT PAYNE

Chocolate Kiddies-Parade

CHARLES DAVIS, CHICK HORSEY, JESSIE CRAWFORD og Ensemble

»Med dig« («With you«)

Børnene	BOBBY OG BABE GOINS
De Elskende	} TEDDY DRAYTON MARGARET SIMS
Moderen	EVELYN DOVE
Postbudet	EARLE RAY
Bydrengen	ARTHUR ROBBINS

»Hvis jeg ikke kan faa den Pige, jeg elsker («If I cannot get the girl I love»)	BOBBY OG BABE GOINS
--	------------------------

Charleston

Amerikas sidste Modedans. New Yorks Sensation
GRENLEE og DRAYTON, ADELAIDE HALL, BOBBY VINCENT,
VIOLA BRANCH, JESSIE CRAWFORD, THELMA WATKINS
og Ensemble

*„Charleston“ er kreeret af Charles Davis.
„Chocolate Kiddies“ Balletmester. De har
medvirkende dancing-girls erhoidt ved den
store, internationale Danse-Konkurrence
paa New Yorks „Hippodrome“ den 1
April 1925 FØRSTE PRIS*

Stor Danse-Konkurrence

ARTHUR ROBBINS
SHAKY BEASLEY
GEORGE STATION
BOBBY GOINS
CHICK HORSEY

Finale: „Rabbit Hop“

MARGARET SIMS, EVELYN DOVE, ADELAIDE HALL,
BABE GOINS og Ensemble

Slutnings-Scene:

„Chocolate Kiddies“: Hele Ensemblet

Ret til Ændringer i Programmet forbeholdes.

Noter

- 1) cf. Otto Lington: "Jazz skal der til" (København, 1941), s. 43. Et foto i Peter Rasmussens scrapbog viser at orkestret bestod af fem mænd og en kvinde.
- 2) Valdemar Eiberg og hans Jazz Orkester: In Bluebird Land/I've Got a Cross Eyed Papa (HMV X 2122).
- 3) en enkelt Ellington-plade under orkesternavnet The Washingtonians fra november 1924 viser heller ikke hvad Ellington-musikken et par år efter skulle udvikle sig til.
- 4) se f.eks. John Chilton: "Who's Who of Jazz" (Philadelphia, 1972), pp. 409-410; Albert McCarthy: "Big Band Jazz" (London, 1974), pp. 310-311; Art Napoleon: A Pioneer Looks Back. Sam Wooding 1967, i Storyville Vol. 2, No. 9 (February-March 1967) & No. 10 (April-May 1967); Bernhard H. Behncke: Sam Wooding and the Chocolate Kiddies at the Thalia-Theater in Hamburg 28th July, 1925 to 24th August, 1925, i Storyville No. 60 (August-September 1975); Chris Albertson: noter til lp'en "Sam Wooding and His Chocolate Dandies" (Biograph BLP-12025).
- 5) "Music Is My Mistress" (New York, 1973).
- 6) se artiklen i Storyville No. 60 (note 4).
- 7) de danske avis anmeldelser bragtes den 16. september 1925, dagen efter premieren, Politikens separate anmeldelse af koncertafdelingen dog først den 18.
- 8) et senere Wooding-orkester, stadig med Bobby Martin, Willie Lewis, Gene Sedric og John Mitchell blandt sine medlemmer, spillede på Valencia i København omkring årsskiftet 1930-31 og afsluttede sit ophold med en koncert i Odd-Fellow Palæets store sal den 5. februar 1931.
- 9) Storyville Vol. 2, No. 9 (se note 4).
- 10) Chris Albertson: lp-noter (se note 4).
- 11) de omtalte findes foruden på den i note 4 nævnte lp genudgivet på "Maestro Sam Wooding y sus Chocolate Kiddies" (Jazz Panorama JPLP 20).
- 12) "Early Jazz" (New York, 1968), p. 325.
- 13) det er let at være bagklog, men også at minde om at Ernest Ansermet i sin artikel "Sur un orchestre nègre" (i La Revue Romande fra 15. oktober 1919, altså seks år før Woodings Københavnsbesøg) udmærket havde kunnet opfatte at en anden New Orleans-musiker, Ladniers samtidige, Sidney Bechet, skilte sig ud fra sine kolleger i Will Marion Cooks Southern Syncopated Orchestra, da det spillede i London.

SUMMARY

In the autumn of 1925 (September 15-21) Sam Wooding and his orchestra played at the circus building in Copenhagen as part of the black show "Chokolade Kiddies", which had previously on the same tour performed in Berlin, Hamburg and Stockholm. This was the first orchestra of importance to introduce black American jazz to the Danish public. The article examines the circumstances of the visit and comments on the printed programme for the show (reproduced in the article), the music of the Wooding band, and the press reactions to the music. It turns out that the latter anticipate the Danish jazz debate of the next decades by reflecting the racial and sexual, even more than the musical, threats experienced in the music.